

lede over for at skabe større offentlighed omkring EU-dokumenter.

Der er så forholdet til EU's regler, for der er jo en række områder her, hvor vi for at skabe øget offentlighed skal have ændret EU's egne regler. Her skal jeg da sige med det samme, at vi ikke er ude efter, at Danmark sådan helt autonomt bare tilsidesætter EU's regler. Men der er nogle områder, hvor vi må arbejde på at få ændret EU's regler, og det tror jeg også er forslagsstillernes udgangspunkt. Men vi er meget positivt indstillede over for at sikre større offentlighed også vedrørende EU-dokumenter, for det bliver stadig mere påkrævet, at vi ser på det område.

Så alt i alt er vi meget positive over for lovfor-slaget, som det er fremsat.

Margrete Auken (SF):

Det var godt, at jeg nåede at få givet plads for hr. Kristian Thulesen Dahls indlæg, for jeg var glad for at høre det, som jeg faktisk tidligere troede også var noget, som vi var enige med det gamle Fremskridtsparti om, nemlig at der skal være stor åbenhed. Men det blev pludselig modargumenteret af hr. Tom Behnke i spørgsmålet om postlister, hvor han sagde, at dem vil man ikke have at journalister snager i. Det er jo det argument, man altid har imod offentlighed: at man ikke vil have, at journalister og andre snager. Det er det slagsmål, vi ustandselig står i, og jeg havde egentlig regnet med, at jeg også havde det nuværende Fremskridtsparti på min side i den sag.

Jeg vil først og fremmest sige tak, fordi jeg kan høre af diskussionen om i hvert fald de offentlige selskaber, at dér er man klar over at noget er galt. Jeg var selvfølgelig lidt forbløffet over at høre et af partierne give udtryk for, at det ikke skulle gælde broselkaberne og Tele Danmark og sådan noget. Men det er det, det skal; det er jo dem, vi skal have fat i.

Jeg tror egentlig, vi kunne bruge den eksisterende lov, hvis vi gik bestemmelserne i § 1, stk. 3, grundigt igennem og desuden undersøgte, om man faktisk lever op til bestemmelserne i § 13 i den eksisterende lov og har nogle helt konkrete, veldefinerede argumenter, når man siger, at det og det og det selskab ikke skal med. For hvis man f.eks. siger, at det ikke må skade konkurrencen, skal vi jo lige huske på, at til god markeds konkurrence hører det med, at det selskab, man konkurrerer med, selv tager risikoen, hvis det er privat. Det gør broselkaberne ikke.

Ørestadsselskabet med minimetroen – som vi har stor fornøjelse af i øjeblikket – holder samtlige papirer ind til kroppen. Og jeg fatter stadig væk ikke, at det ikke har udløst et ramaskrig i regeringen – og især hos Venstre, som har statsrevisorernes formand blandt sine medlemmer – at nu har direktøren meddelt, at hun ikke kan garantere, at man kan overholde budgetterne, og at finansministeren så har sagt, at det gør ikke så meget, når bare regnskabet er lidt robust. Det er det sidste svar, jeg har fået, og vi andre kan ikke komme til at kontrollere det. Men man kan selvfølgelig også sige, at der ikke er nogen af os her, der kommer til at hæfte – jo, de yngste af os – for det bliver jo betalt over finansloven, og det er mange milliarder.

Jeg tror nok, at det i høj grad er pengene, jeg ser på i denne sammenhæng, for det er altså vores eller rettere sagt det offentlige penge, som nogle nu sidder og sjakrer med ganske for sig selv, og helt uden at vi kan føre kontrol med det.

Og da hospitalet i Sønderborg blev privatiseret på denne måde, var det for helt offentlige penge, men de lokale politikere har ikke adgang til regnskaberne.

Med til spørgsmålet hører også pressens arbejdsvilkår. Det kan da godt være, at vi synes, pressen er irriterende, når den snager i vores sager, men hvis ikke vi havde haft pressen, havde vi overhovedet ikke kunnet magte vores arbejde. Derfor er pressen en utrolig vigtig betingelse for, at vi kan gøre vores arbejde ordentligt. Jeg ville ikke have anet mange af tingene om Ørestadsselskabet, hvis der ikke havde været mulighed for, at de kom frem i pressen og kunne blive videre belyst dér.

En række af de andre spørgsmål hører hjemme i denne sammenhæng, og derfor er det så vigtigt. Jeg ved godt, at jeg kan blive beskyldt for at prise pressen, og det må jeg så tage på mig, men i denne sammenhæng synes jeg virkelig vi skal give pressen de bedst tænkelige arbejdsvilkår, for at den kan komme til at lave et så kvalificeret arbejde, at vi bagefter kan være stolte af, at vi har en god presse. Hvis vi spænder ben for den – hvilket vi gør med den lovgivning, vi har, eller rettere sagt ikke med lovgivningen, men med den praksis, vi har; lovgivningen er faktisk meget god – kan den ikke komme til at gøre sit arbejde ordentligt.

Når jeg bliver ved med at sige, at lovgivningen faktisk er meget god, så er det selvfølgelig, fordi vi nu har denne debat igen, og vi vil blive